

SVET SE STARA, CERKEV PA JE VEČNO MLADA

Leta 1852 je bil povabljen za pridigarja ob prvem zasedanju novoimenovanih angleških škofov. Na tej sinodi naj bi proslavili obnovitev hierarhije v Angliji in s tem uradno vrnitev katoliške vere po tristo letih. Nekoč je ta vera v teh krajih bujno cvetela. Z reformacijo pa je zanjo nastopila dolga, mrzla zima. Zdelo se je, da si ne bo nikoli več opomogla. Skoraj izginila je z obličja zemlje. A po Božji milosti je nastopila »nova pomlad« upanja in obnove. Druga pomlad je tudi naslov Newmanove pridige, ki je ena njegovih najlepših. To je jasna, tekoča in globoka pesniška hvalnica, izraz treznega zmagoslavja.

Na prižnico je stopil eden najboljših pridigarjev Anglije. Ta mož je bil spreobrnjenec, eden od mnogih, ki jih bo pomlad katoliške vere v naslednjih letih osvojila in pritegnila v naročje Katoliške cerkve.

Prisluhnimo odomku iz Newmanove pridige:

»Pred tristo leti je Katoliška cerkev, ta velika stvaritev Božje moči, stala na častitljivem mestu v tej deželi. Ponosno je lahko gledala na skoraj tisočletno zgodovino. Prestolovala je s kakšnih dvajsetih škofovskih sedežev po vsej deželi. Zasidrana je bila v dušah vernega ljudstva in mu dajala moč. Cela množica svetnikov in mučencev je krasila njeno krono. Pomislimo na njene redove, meniške ustanove in univerze. Navzoča je bila v vsaki vasi in vsakem mestu. Zdelo se je, da bo stala, dokler bo stala Anglija, in da bo morda celo preživela njeno veličino.

Toda nebesa so odločila, da je bilo veličastvo te navzočnosti izbrisana z zemlje. Duhovniki so bili izgnani ali pomorjeni. Zgodila so se nešteta svetoskrunstva. Njena svetišča so bila onečaščena ali porošena. Njeno imetje so si prigrabili pohlepni plemiči ali pa so ga zapravili služabniki nove vere. Navzočnost katolištva so sčasoma preprosto odstranili, njegovo milost zavrgli.

Če je bilo uničenje te vzvišene moči nerazložljiv dogodek, pa se je pripravljaj še večji čudež – njeno vnovično vstajenje. Ta čudež spada v red milosti. Da, milost premore to, česar narava ne zmore. Svet se stara, Cerkev pa je večno mlada.

V Visoki pesmi slišimo povabilo: 'Vstani, moja draga, / lepotica moja, odpravi se, / ker glej, zima je minila, / deževje ponehalo, prešlo. / Cvetice so se prikazale v deželi' (Vp 2,10-12).

Mi pa te besede naslavljamo na Božjo mater: To je čas tvojega obiskanja, Marija. Nekoč si hitela obiskat sorodnico Elizabeto. Vstani tudi danes in odpravi se krepkih korakov v ono deželo na severu, ki je bila nekoč tvoja last. Sprejmi v posest deželo, ki te ne pozna. Vstani, Božja Mati, in s svojim presunljivim glasom nagovori tiste, ki pričakujejo otroka in trpijo porodne bolečine, dokler otrok milosti ne poskoči v njih!

Tvoj obraz naj sije nad nami, ljuba Gospa, kakor sonce v svoji moči, o jutranja zvezda, znanilka miru, vse dokler ne bo naše leto en sam brezkončni mesec maj. Iz tvojih blagih oči, iz tvojega čistega nasmeha in iz tvojega vzvišenega obraza naj dežuje deset tisoč milosti, ne zato, da bi zmedle in premagale tvoje sovražnike, ampak da bi jih prepričale in pridobile. O Marija, moje upanje, o brezmadežna Mati, izpolni za nas obljubo, ki jo prinaša ta pomlad. Na razvalinah starega svetišča se dviga novo svetišče. Angleška cerkev je umrla in angleška cerkev spet živi.«

Kraljica vseh svetnikov – prosi za nas!

Sveti Janez Henrik Newman – prosi za nas!